

ლაშქარა გავეყვებისათვის №3 2000 წლის პარტი.

ილა მშვიდობისა

ბრივოლ აგაშიმი

ტყეში

ტყეში მკვანე ღარსა ჩაუვადებს, ჭრულ ნოსებს ჰგვანან ველები, მურებს აფშქვან კურდღლები, ღალიბებს დათვის ბელები.

ვევლა ღრინველი ბარტყა წვრილის, მართოები ღრუნამ დაღალა, სტომას, კალთას სწავლობენ ვეველა პარტი და ბახალა.

ვევალითა გაძლას გვანარებს შუტურების ასუსუნება... გასაფულია, გამოდი, გავლივითა ბუნებას!

გარბეხული

აღრც ქარი, აღრც სუსხი, აღრც თოვლის ნარჩენია, ტყეშის ვევილი ფიჭვი სვავია, არტებს გვცხვი გასწენია.

ცის ღაჯარდში ტროლოები, აივანზე მარტლდება, გამოსულან პატარები, მათი ცქერით ვერ მტვიან.

ავერდება, უკვირს ჩინოს, თუმა სხუბუქ დინია კია: ეს ტოვები კმისანი, თუ ჩიტების ჭიჭიკია?

სტყეს ბელებო, შაპი გალობს, ბინად ტყე ჰქონი არჩეული, მიწას მოღვი მოსაფენია, ტყეში — მწვანე ღარჩეული.

აღრც ქარი, აღრც სუსხი, აღრც თოვლის ნარჩენია, ტყეშის ვევილი ფიჭვი სვავია, არტებს გვცხვი გასწენია!

ბიმი ჭიჭინაბა

ენის ბასტახი:

ენაფრცალო ელენე

ექეს სკუმარს ერთად ელისო, ეკენას, ელდარს, ექვითმეს, ეკას, ეშვარს და ექისოს. ეკაელ-ჭერს სწევდა სურნელი სველ-სველი ენებებისო.

ბივრბი ვარათალი

სელები

ბივრს ვიბანი, საქმელს მივირთმევთ, ჩვენი პატრონ სელები. კიდევ რად გვიინდა სელები? გვიღიკოს მოვეფრებო? რომ გავისრდებოთ დიდები, რას გავუკეთებ სელები? დავცხ საძიბალოს თუცხატკოთ ღამას-ღამასი ფერებით.

ტალეზონით მოყოლილი ზღაპრებიდან

ღეღამიწაში თავდაპირველად ყვალთერი უსწორმა-სწორი იყო და ფეხის მოკა-დებდა ჭირს. ვერსად მდინარეზე ხილს ვერა ნახავდი და არც გზა ჩანდა სადმე, არც ბილიკი დგომით მოუხებდა. მოწყვეტილს დაქვლიდა არ შეგეტოთ — სუამი ვინ იცოდა, რა იყო, ჭერ გაგონილიც არა ჰქონდათი საწოლის ხომ ნდარ იტყვი, მთელ ამოღენა დღეამისი ზურგზე ერთი რა არის, ერთ ცალსაც ვერ იბოვხვდი, რა ფეხსაცმელი, რის

ფეხსაცმელი შენი დღე და მისწრება ფეხმიძველას უნდა გეკეთო, თვალთ არ იყო, ცარილ-დებდა მარტო დღეამიწაზე ბარტო ადამიანი ხეხვრ. იდგნენ და თავიანთი ნაჯატარი ხელებით ასწრებდნენ თას უსწორმა-სწორი უსწორმა-სწორის რა გაბოლტეს. მამ მილი, დამილტავ და შენი შეუღებო საქმეს გასაწორებელი ყელამდა.

რწვა სად გაგონილა. ანდა რა უნდა მოგებარმა, როცა მაკარიონი არ იყო, ცარილ-დებდა მარტო დღეამიწაზე ბარტო ადამიანი ხეხვრ. იდგნენ და თავიანთი ნაჯატარი ხელებით ასწრებდნენ თას უსწორმა-სწორი უსწორმა-სწორის რა გაბოლტეს. მამ მილი, დამილტავ და შენი შეუღებო საქმეს გასაწორებელი ყელამდა.

ჯანი რუზარი (იტალია)

ამბავი ქვეყნიერებისა

თუ დაგაკლდებოდა, სათვალეს ტყუილად დაუწყებდი ეძებნას. რაც არ იყო, რას იბოვნიდი ბურთი კი არა, კიდევ რა გინდა. მოგართმევდნენ არც ჭვანი იყო, არც ცეცხლი, და აბა ისე მაკარიონის მოხა-

თარგმან
გურამ გომიანიძე.

ლიცია გვარამია

ნაძვი

ღვას ტყის პირას ტანაყროლი ნორჩი, პაწაწინა, ხან ნიაჭი უაღურსებს, ხან მხაპუნა წვიმა. ღვას პაწია, ნორჩი ნაძვი, თავს ირთობს ტყეში. — სულ მწვანია, თბილ დარშიაც და თოვლიან დღეშიც.

ნუნა პერასელია

თხა

თხა მუცხს კუდა და ნაცნა, მოული ვუნსი ვაგნა, ისე მესასნა ვურძინი წყურთ არ გააჯანგლა. ამბობს ბაბუა ილია აშას ჩამოსმერეს კილია. თავიდან მოვიცილებდი, რმე რომ არ ჰქონდეს ტკილია.

მანანა რამიშვილი

ხეები

ხე ვინაგდს გვაძლევს საჭიროს, ხილს გვაძლევს უხვად, საღისის, მიწას ამარებს ფესვებით და მრავალ ფრინველს მასპინძლობს. მამიარს აგავსებს შემთხ და მახულში წყაროს წყალოთა. თთახე მან ღავემწვენა თარი-მაგიდა-სკამითა.

შუშანა გვარამია

ხე და ნავეში

რუსთაველის გამზირზე, დიდი, როცა იაღებს, უგარამარ ჰადართან პაგარა ხე შრობავს.

ახლებს თავის სურნელი, აქვს ღამასი იერი ჰადართან კიდევ სკობია თავის სიმშენიერთი.

თბილისურმა ნაივამ ააღვრდა ნოგება, — ხესთან ბავში შეწერდა შერარბა გოგები.

ფოთლებს მივაღვრსა, გაბაზალა რვეული და ფრადი ფანქრებით ხე ღამას რწვლი.

სეკე

ერთი პაგარა ბიჭი ვარ, სხებლად მჭეია სესე. გუგლის ძახილს მივბაძე, ბგერი ვაკოფ და ვოსე.

წინ მიმძლიდა მერა, თავის ფუჭულა კვდი, მიმაცილებდა ყვირით თეთრი ბაგების გუნდი.

გზამე მდინარე შემომხვდა, გვიციხე — საითქნ, წყაროვი! — თმ შენს ბოსტანში მივდივარ, მინდა რომ ავიმწვანო.

მართლაც ამწვინდა კობისტი, კიბრი, სტაფილი, ნახიტი, კიბლაკეწვლმა სიმინდმა შთალდა გაბობა ხაზი.

ასეა, შრომის ნაყოფი მუდამ ახარებს სიამანას, მუდამ ახარებს სიამანას, მუდამ ახარებს სიამანას, მუდამ ახარებს სიამანას.

მოსწავლე უნდა სწავლობდეს, ფეხს ბეჯითი, მშრომელი, უყვარდეს თავის სამშობლო და გახაროს მშობელი.

გამუპა ფილიშვილი

მეღალბელი ჩიტი გალობს

ბიმი ჭიჭინაბა ნათელ სსრფსს

ჩიტო, ჩიტო, ჩიტუნაჯი, თო, რა ტკბილად გალობს ისეჯ. ხიდან ხეზე დახტი, რადღან — კვლავ დადიდება გალობის თვე. მეღალბებელი ჩიტი გალობს, ყვება აურება ნაცნო სტაპარს, სტევენში და გალობში. აშას ბაღილი ირსად არ ჰყავს. ის უღალბოს ტურეა მხარეს და ბავშვობის მინდა წუთებს. სირინის შექცევა მას — ვრც მის ხმას. გულმსურით ყურს დაუბადებს მოუხმინეთ პუარები. ის ხომ თქვენივსი, თქვენივსი გალობს; მას სურს ყველამ მშობლიური .ღელა-ენა შეისწავლოს.

სიმღერები იმდენით და გული თხებით მოიჭრით, აჩირო და იდღერძეთო, იმდენ და აჩირო! ჩიტო, ჩიტო, ჩიტუნაჯი, თო, რა ტკბილად გალობს ისეჯ. ხიდან ხეზე დახტი, რადღან — კვლავ დადიდება გალობის თვე.

მითა სრეაზენაძე

ძილეცილო და ჭამბოცილო

ერთი იტყვის, მეორეს არა ჰყოფის სიცილა. დია ძილეცილოა, ზურა — ჭამბოცილო. გუგო, იცი, რა დროა მსუქ აგასწრო ღიაო. აქამდე რა ვამინებს? — მე არ მქონიაო.

— მე შეშინა, რას ამბობ, ახლა სტაპარს მოყვები! ამბობს ღია, ძილესან დასიგულ ღოგებით. სურათთან რომ სხეიანი ზურით და ღიაო. ზურა არცე ვითა სტამს და — მე არ მქონიაო.

ერთი იტყვის, მეორეს არა ჰყოფის სიცილა. დია ძილეცილოა, ზურა — ჭამბოცილო. არ უფრთხან ამინებს თოვლიანი და ქარიანი... ვირთბანი და-მასნი, ვირტებუდ აჩიან.

სალსუმი

თხას უთხრეს

თხამ ნაწილად ქნა, გაიქცა. — თხო, ნუ გაგხარებია, განა საბოლოო დაიქცა, იმას რო დაგარბა ღვეკობა, ისინი მღერა მღერა.

ალექსი ნაშრობამ

ჩემს საქართველოს
გაზაფხულმა ფრთა შეისხა,
მზე სხივს აქოსო მწვეს მდელოს

გაზაფხული

რამ უკმა იმუშუნება
თითო ვლორტებურილი.
გაიღვია ბუჩქნამ,

წვიმა

ზღვარზე წვიმიან თეთრ ღრულები,
შავლებიან და ცისკენ შიდას.
დას დაურავს მწვერვლებს ზეჟით

მთაში

ხან მშინი ამინდია,
ხან ქარი და ნისლი.
ილაღზე ვარუტები სიოვს.

გაზაფხული

ღღამინამ გაიღვია
და მის სიბოსაგან გაცნობდა.

და, გვის სიღრმეში თურთაღ
გადაბეგნილი გვერდი მიჩინდა

მისის ხოჭო და ნარი
ნარი პეკლა, მინდორი
ყვავილებმა ააფრადი.

ღუნენ, მერე იქით გაიზაღუნენ,
სათიკრე უნში და ცერხალი
შევათა. შავმა დაღვინებმა

შოთა ამირანაშვილი

გამოცანები

- 1. ცხრიზე შესუკვებული
მოვლავი მინა.
შუამ ცალკე თაღებს,
როცა ბატონს სისინეს.

ანდაზები

აფრინე ალაღით, რაც არ არი, არ არიო.
აფრინეული ქვა ხავს ვერ მოიკიდებს.

ენის გასატეხი:

- 1) თეთრი თრითინა თეთრ
თრითელზე თრითოდ.
თეთრი თხა გახათთეთრე.

იმერი სერაბი

ხე გაღაბვეს ხეს ხელს, -
გახარებს ხეს ხელს, -

მუხა - თხემლას,
თხმლა - მუხას,
ხე გაღაბვეს ხეს ხელს.

ბირობი შრიტოლი

მისათითი

ჭადის კუწის წამალი,
ქელას კუწის წამალი,
მიდის მოდის ამაღით,

მაკაშურა

საქმეს არა უქნა რა,
მეტომ ჭკეია
დაიხახეთ
შამა, ღია.

გამოცანები

- 1. გაგებარდა,
დაგვაგაკება
თითმინა
თიხმა რემ
მისმა.

აბამი გუზამი

ძეძვის ძირს მიძინებულმა
ძლივს გაიდვიბა ინძეღლამ.

ძივარდ იხაბამი

სოკო
როგორც კი მოვა მაფხულის თქმი
მამინე თვალებს გახალ ცვემი

სუზარ აზხაზავი

ბამონანი
მე ვევიროლი
იგი ღუმლია

უღვევა შოთა სოღაზანი

შაგარი
სიმონ ჭიორაღი.

